

21. søndag efter trinitatis

Den 24. oktober kl. 9.30 i Langø kirke og kl. 11.00 i Græshave kirke

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus kom nu atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort vand til vin. Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derved og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: »Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.« Den kongelige embedsmand svarede: »Herre, kom med derved, før mit barn dør.« Jesus sagde til ham: »Gå hjem, din søn lever.« Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kom hans tjenere ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Han spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: »I går ved den syvende time forlod feberen ham.« Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: »Din søn lever.« Og han og hele hans husstand kom til tro. [Johannesevangeliet 4,46-53](#)

Salmer:

736 Den mørke nat forgangen er
634 Du ved det nok, mit hjerte
580 Jesus, dødens overvinder
474 Jesus Krist, du gav mig livet (nadversalme)
732 Dybt hælder året

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Tro er aldrig en tilstand, men altid en proces.

Det er hvad jeg har at sige i dag.

I gamle dage kaldte nogle sig troende, andre kaldte sig ikke-troende. Og ofte brugte man det som et skældsord om hinanden.

Det er en meningsløs skelnen.

Vi er alle troende, for vi tror alle sammen, i forskelligt omfang. Og på forskellige ting. Nogle mere end andre.

Man tror nok mere som ung. Har overbevisninger, skarpe meninger, måske en snert af fanatisme. Men som ung er man også fuld af tvivl, på sig selv, på verdens fremtid,

på sine egne evner. Især med de sociale medier kan det være svært at orientere sig. Alle kan jo påstå hvad som helst.

Som ældre bliver man måske mindre usikker og tvivlende, men også mere relativistisk, man har set så meget, gennemlevet så mange bølger af rigtige meninger, og bliver måske blasert, når nye ideer præsenteres som dem, vi nu skal tro på.

X

Så er det godt at komme til tro, tro på sig selv, tro og tillid til hinanden, og tillid til at der er en Gud foroven der vil os og verden det godt.

Men vi er hele tiden i proces. Og for mange er der ikke kun en retning. For vi kan miste troen og komme i tvivl. Er verden helt forkert? Er den Gud der har skabt verden en afgud? Som nærmest er ude på at genere og skade menneskene. Ja, den tanke har vi alle haft. Der er ingen mening, det er alt sammen meningsløst. Engang skal jorden forgå. Alt opløses.

X

Da jeg var ung og spillede pool, hvor det gælder om at skyde kuglerne i hul, ja, så følte jeg altid, at det var som et billede på livet. Nogle kugler ryger hurtigt i hul, nogle gange helt tilfældigt. Og især hvis det var en dårlig spiller som mig. Man skyder til kuglerne og ser hvad der sker? Og til sidst er alle kuglerne i hul. Til sidst er vi alle døde.

Man sigter og forsøger at ramme, men der er så meget utilsigtet og uforudset. Som i pool-spillet: tilfældige skud rammer tilfældige kugler og så ved man ikke hvad der sker.

Er livet virkelig lige sådan? Kaster Gud med terninger?

Ja, det kan man fristes til at mene.

Når uheld og ulykke sker, så kan man føle sig om en kugle i et keglespil. Er det nu mig der skal i hul eller først senere?

Og er der nogen mening i det alt sammen?

X

Hvordan kan vi komme mere til tro?

Og til tro på den Gud, som vi har lært skabte jorden og sendte sin søn herved?

Hvis vi havde været tilstede i Kapernaum for 2000 år siden, da Jesus kom forbi med sine disciple, så ville vi have oplevet en helbredelse, som nok ville få os op på mærkerne.

En embedsmand havde en syg søn, der lå for døden, og spurgte til, om Jesus kunne hjælpe ham og helbede hans søn. For han havde hørt, at Jesus kunne udrette underværker, gøre syge mennesker raske, og gøre døde levende.

Og det sker, som han beder om, og håber på.

Sønnen bliver rask i samme øjeblik som Jesus siger: "Gå hjem, din søn lever." Feberen forlader sønnen og han bliver rask som et normalt menneske igen.

X

Men Jesus skælder også lidt ud på os mennesker. Og på mig.

For han svarer lidt tvært: "Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke," siger han.

Vi tror ikke før, vi oplever det mirakuløse, det overordentlige, det overnaturlige.

Og det er jo en præcis beskrivelse af os mennesker, famlende og tøvende, vaklende og slingrende.

Vi vil se beviser!

Og det er sådan set i orden. Det er svært at tro i blindhed. Bare at tro.

Det vil jeg end ikke anbefale at prøve på. Vi skal ikke tro i blinde.

Nej, vi skal lytte og høre på, hvad Jesus har at sige os, læse vores Bibel, tænke og overveje, om morgenen når vi står op og om aftenen før vi sover.

Og så håbe på, at vi som embedsmanden kan "komme til tro", som der står.

Da manden og hans kone oplever, at deres søn bliver rask, hører vi, at "han og hele hans husstand kom til tro".

X

Tro er derfor ikke en tilstand, men en proces. Det er noget, vi kommer til.

Men hvordan med os i dag, her på Vestlolland, i Langø eller Græshave, så langt i tid og rum fra Jesu tid, hvordan kan vi komme til tro?

x

"Tvivl sig klæber, som en øgle til vor tro", skal vi synge i næste salme.

For tvivlen er der altid, og den er som en øgle, et uhyrsvæsen, som aldrig slipper os.

Vi kan have svært ved at tro, ja, men omvendt kan det jo næsten bevises, at det IKKE at tro, er den største tomhed.

Vi bliver nødt til at basere vores liv på en tro, på noget religiøst.

Vi kan ikke vide alt, og vi kan ikke leve vores liv alene på videnskabeligt grundlag. For vi ved egentlig ikke ret meget. Det er alt for spinkelt at leve livet på.

X

Vi lever vores liv på tro og ikke på viden eller videnskab.

Vi sætter os i et fly eller i en bil, selvom vi altid ved, at der er en mikroskopisk risiko for at det skal gå galt.

Vi trodser risikoen.

Vi ignorerer den matematiske sandsynlighed.

For vi kan ikke leve livet på viden.

Vi lever på tro.

Vi lever aldrig vores liv på sandsynligheder og procentsatser, vi elsker heller ikke vores nærmeste 50, 60 eller 70 procent!

At leve er at slippe videnskaben og statistikken.

Som Kirkegaard siger: "Den, der aldrig slap sandsynligheden, han indlod sig ikke med Gud".

Vi må tro og så ignorere sandsynligheden, ellers opløser vi livet i tvivl og tøven og apati.

x

Søskende spørger tit deres forældre: hvem kan I bedst lide af os?

Men alle forældre ved jo, at det kan man ikke svare på, fordi man elsker alle sine børn lige meget. Ligesom jeg også tror, at børn elsker deres far og mor lige meget, og sikkert på forskellige måde.

Man kan ikke rangordne eller sætte procenter på.

Det eksistentielle lader sig ikke videnskabeliggøre eller sætte i system eller indgå i præferencer.

Sådan er livet ikke.

Livet er helt og absolut, ikke noget relativt.

Og vi skal lære at tro på livet, på den ubetingede kærlighed mellem os, på at vi er her i livet 100% til vi ikke er her mer.

x

Vi kan have svært ved at komme til tro.

Og det hjælper nok end ikke med en gudstjeneste.

Ingen kan give mening, troens mening, til det alt sammen. Som ganske ung grinte jeg nærmest lidt hånligt over helligånden, som om det nærmest var luftigt sværmeri. Og i dag er det såmænd den del af kristentroen, som giver mig mest tro. Sådan kommer vi hele tiden til troen ad forskellige veje og fra forskellige situationer og livsforhold. Der er tre veje til tro på den treenige Gud.

Det kommer ikke af sig selv. Der skal selvfølgelig vises en vis åbenhed, parathed, forundrethed, men også vilje til at tro.

X

Vi sang som 2. salme en lille en af Kaj Munk, men smukt og vigtigt:

”Velan! så får du kæmpe, og tro trods fald og brud”.

Ja, troen er også en kamp, der må kæmpes, strides, bakses. Det bliver man aldrig færdig med.

Og ét er sikkert: troen er uundværlig, den kan der ikke dispenseres for, den kan ikke reduceres bort, ikke ses som overtro.

Den er som sjælen i mennesket. Uden den, intet liv.

AMEN